

NEW YORK TIMES BESTSELLER

VY JU NEVIDÍTE. ONA VÁS VŠAK ÁNO...

CHYŽNÁ

NITA PROSE

TATRAN

CHYŽNÁ

N I T A P R O S E

TATRAN

Z anglického originálu Nita Prose.: THE MAID,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins Publishers Ltd, New York 2022,
preložila Zuzana Močková-Lorková

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2022 ako 5350. publikácia.

Vydanie I.

Prebal podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Adriana Oravcová

Jazykoví redaktori Zlata Sršňová, David Grich

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba Oto Dóra – Design

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © Nita Prose Inc. 2022

Translation © Zuzana Močková-Lorková 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2022

ISBN 978-80-222-1318-9

Venujem Jackie

PROLÓG

Som vaša chyžná. To ja upratujem vašu hotelovú izbu, to ja vstupujem do nej ako prízrak, kým si niekde vonku užívate a vôbec sa netrápíte tým, aký neporiadok ste po sebe nechali, ani tým, čo možno uvidím, kým tam nebudete.

To ja vyhadzujem vaše smeti či účtenky, ktoré nechcete, aby niekto našiel. To ja mením posteľnú bielizeň a viem, či ste v nej spali a či ste boli minulú noc sami. To ja ukladám vaše topánky pri dverách, to ja vytriasam vaše vankúše a nachádzam na nich vypadnuté vlasy. Sú vaše? Pravdepodobne nie. To ja umývam po vás záchodovú misu, keď to preženie s alkoholom a zaprskáte ju, alebo vyvediete niečo horšie.

Keď dokončím svoju prácu, vaša izba je absolútne čistá. Posteľ je dokonale ustlaná, sú na nej štyri nadýchané vankúše, ako keby v nej nikto nespál. Prach a špinu po vás som povysávala do poslednej smietky. V odraze vyleštených zrkadiel vidíte svoju nevinnú tvár. Ako keby ste tam nikdy neboli. Akoby sa všetka vaša špina, všetky klamstvá a podvody týmto vymazali.

Som vaša chyžná. Viem o vás naozaj veľa. A keď na to príde – čo viete vy o mne?

HRG

Pondelok

HOTEL REGENCY GRAND

KAPITOLA

1

Jasne si uvedomujem, že moje meno je smiešne. Keď som pred štyrmi rokmi nastúpila do tejto práce, smiešne ešte nebolo. Som chyžná v hoteli Regency Grand a volám sa Molly. Molly Chyžná. Nie, len žartujem. Kým som tu nezačala pracovať, Molly bolo len meno, ktoré mi dala matka, no tá ma opustila tak dávno, že si na ňu vôbec nepamätám. Ostalo mi len zopár fotografií a príbehy, ktoré mi vyrozprávala starká. Raz mi povedala, že podľa mamy je Molly rozkošné meno pre dievčatko a spája sa jej s guľatými líčkami a vrkočkami, no v mojom prípade neplatí ani jedno. Mám tmavé rovné vlasy a udržiavam si uhladené mikádo. Cestičku na hlave mám v strede – presne v strede. Češem si ich tak, aby boli rovné a nezvlnené. Mám rada, keď sú veci jednoduché a uhladené.

Mám výrazné líčne kosti a bledú pokožku, ktorá ľudí niekedy udivuje, hoci neviem prečo. Som biela ako tie plachty, ktoré dookola celé dni navliekam a zvliekam vo viac ako dvadsiatich izbách pre vážnych hostí Regency Grand. Je to päťhviezdičkový boutique hotel a pýši sa „solistikovanou eleganciou a dobrými mravmi v tejto modernej dobe“.

Nikdy v živote mi ani len nenapadlo, že budem niekedy zastávať takú významnú pozíciu v prepychovom hoteli. Viem, že mnohí zastávajú iný názor a myslia si, že chyžné sú len spodina. Chápem, že každý by sa chcel stať lekárom, právnikom alebo bohatým realitným

magnátom. No ja nie. Som taká vďačná za svoju prácu, že sa každý deň musím uštipnúť, či nesnívam. Naozaj. Najmä teraz bez starkej. Bez nej už nie je domov domovom. Mám pocit, akoby všetky farby v našom byte vybledli. No len čo vstúpim do Regency Grand, môj svet sa odrazu rozžiarí celou škálou farieb.

Keď položím ruku na lesklé mosadzné zábradlie a kráčam po jasnočervených schodoch, ktoré vedú do impozantnej stĺpovej haly, cítim sa ako Alica v krajine zázrakov. Prechádzam cez lesklé otáčavé dvere, v odraze vidím svoje skutočné ja – moje tmavé vlasy a bledá pleť sú všadeprítomné, no len čo si uvedomím, prečo som tu, líca mi zaleje červeň.

Keď vstúpim dnu, často zastanem, aby som sa pokochala majestátnosťou haly. Nikdy nestráca svoj lesk. Nikdy nevybledne ani nezapadá prachom. Nikdy sa nestane fádnuou alebo mdlou. Každý jeden deň je rovnako úžasná. Naľavo stojí portier a recepcia s čiernym obsidiánovým pultom a elegantnými recepčnými v čierno-bielych uniformách, ktorí vyzerajú ako tučniaky. Rozľahlá hala v tvare podkopy s krásnou podlahou z talianskeho mramoru žiarivo bielej farby zavedie váš pohľad k terase na druhom podlaží. K terase s ozdobnými prvkami v štýle art déco vedie veľké mramorové schodisko s lesklým opulentným zábradlím, ktoré tvoria hady vinúce sa k zlatému zakončeniu stĺpikov zasadených pevne do mosadze. Hostia sa často rukami opierajú o ligotavý kov a kochajú sa veľkolepým pohľadom nadol – nosiči pochodujú krížom-krážom a ťahajú za sebou kufre, hostia oddychujú v honosných kreslách alebo sledujú páriky v pohovkách pre zamilovaných smaragdovej farby a ich tajomstvá sa skrývajú pod hlboký prepychový zamat.

Na tejto hale mám najradšej zrejme ten vzrušujúci pocit, keď sa na začiatku každej zmeny prvýkrát nadýchnem a zacítim vôňu samotného hotela – zmes drahých dámskych parfumov, výrazné pízmo kožených kresiel a prenikavý pach citrónového laku, ktorým sa dvakrát denne leští mramorové podlahy. Je to proste vôňa vedomia. Vôňa života ako takého.

Každý deň mám po príchode do Regency Grand pocit, že žijem, že som súčasťou týchto vecí, ich krásy a farebnosti. Som súčasťou celkového konceptu, som ako žiarivý, výnimočný a neoddeliteľný kúsok mozaiky.

Starká hovorievala, že „ak zbožňuješ svoju prácu, už ani jediný deň v živote nebudeš pracovať“. A mala pravdu. Každý deň v práci mi prináša radosť. Narodila som sa pre túto prácu. Zbožňujem upratovanie, zbožňujem svoj upratovací vozík aj svoju pracovnú uniformu.

Nič sa nevyrovná upratovaciemu vozíku s dokonale doplnenými zásobami ihneď zrána. Podľa môjho skromného názoru je to stelesnenie hojnosti a krásy. Nové mydielka v precíznom balení s vôňou pomarančových kvetov, malé fľaštičky so šampónom značky Crabtree & Evelyn, hranaté škatule s obrúskami, rolky toaletného papiera v hygienickej fólii, bielené biele uteráky v troch veľkostiach – na celé telo, ruky a tvár – a kôpka ozdobných podložiek na servírovací podnos. A nakoniec upratovacia súprava, ktorá zahŕňa prachovku z pierok, leštidlo nábytku s citrónovou arómou, antiseptické vrecká na odpad s jemnou vôňou, ako aj pôsobivá zbierka rozpúšťadiel a dezinfekčných prípravkov v spreji, ktoré sú pekne zoradené a pripravené popasovať sa s akoukoľvek škvrnou, či už v podobe krúžkov od kávy, zvratkov alebo dokonca krvi. Riadne vybavený upratovací vozík je ako prenosný hygienický zázrak, je ako čistiaci stroj na kolešách. Ako som už povedala – je to nádhera.

A moja uniforma. Keby som si mala vybrať medzi uniformou a vozíkom, zrejme by som to nedokázala. Moja uniforma znamená pre mňa slobodu. Je to dokonalý plášť neviditeľnosti. Každý deň ju vyčistia v hotelovej práčovni, ktorá sa nachádza vo vlhkých a chladných útrobach Regency Grand, neďaleko šatní pre upratovací personál. Každý deň pred mojím príchodom do práce mi na dvere skrinky zavesia čistú uniformu. Je zabalená v úzkom plastovom obale, na ktorom je nalepený papierik s mojím menom napísaným čiernou fixkou. Každé ráno ma poteší pohľad na moju druhú kožu – je čistá, dezinfikovaná, prežehlená a vonia ako zmes čistého papiera, vnútorného bazéna a ničoty. Je to nový začiatok. Ako by sa tým včerajšok a všetky predchádzajúce dni vymazali.

Keď si obliekam svoju uniformu – ktorá nie je taká nevkusná ako majú postavy zo seriálu *Downton Abbey* alebo zajačikovia z *Playboya*, ale tvorí ju oslepujúco biela naškrobená košeľa a úzka čierna sukňa po kolená (z elastickej látky, aby sme sa mohli v nej zohýbať) – cítim sa ako dokonalý celok. Keď mám na sebe pracovné šaty, cítim sa sebavedomejšie, presne ako človek, ktorý vie, čo má hovoriť

a robiť – teda aspoň väčšinou. Keď si na konci dňa uniformu vyzlečiem, som nahá, zraniteľná a neúplná.

Pravdou je, že sociálna interakcia mi často robí problémy. Ako keby sme všetci hrali nejakú prešpekulovanú hru so zložitými pravidlami, ktoré všetci ovládajú, ale ja ju zakaždým hrám prvý raz. So znepokojivou pravidelnosťou sa dopúšťam chýb v etikete, urazím človeka, hoci som mu chcela polichotiť, nerozumiem reči tela a hovorím nesprávne slová v nesprávnej chvíli. Len vďaka starkej viem, že úsmev nemusí nevyhnutne znamenať, že človek je šťastný. Ľudia sa usmievajú, aj keď si z vás uťahujú. Alebo sa poďakujú, hoci by vám najradšej jednu vylepili. Starká hovorievala, že sa zlepšujem v chápaní správania – každý deň a v každom smere, moja milá –, no bez nej som teraz stratená. Predtým som sa po práci ponáhľala domov, a len čo som otvorila dvere do nášho bytu, zasykala som ju otázkami, ktoré sa za celý deň nazbierali. „Som doma! Starká, naozaj je kečup dobrý na čistenie mosadze alebo mám zostať pri soli s octom? Je pravda, že niektorí ľudia pijú čaj so smotanou? Starká, prečo ma dnes v práci nazvali rumba?“

Keď však teraz otvorím dvere do bytu, nikto mi nepovie: „Och, Molly, zlatko, vysvetlím ti to“ alebo „Uvarím ti šálku poriadneho čaju a na všetko ti odpoviem.“ Náš útulný dvojizbový byt je teraz prázdny, bezduchý a spustený ako jaskyňa. Alebo rakva či hrob.

Zrejme preto, že si niektoré výrazy vysvetľujem nesprávne, patríam medzi ľudí, ktorých nikto nepozýva na párty, hoci ja mám párty rada. Zjavne viem zvláštne rozhovory a ak veríte klebetám, tak nemám žiadnych kamarátov vo svojom veku. Ak mám byť úprimná, je to na sto percent pravda. Nemám kamarátov vo svojom veku, ani v žiadnom inom veku.

No keď mám v práci na sebe uniformu, splývam s prostredím. Stávam sa súčasťou hotelovej dekorácie, som ako čierno-biela pásikavá tapeta, ktorá zdobí mnohé chodby a izby. Keď mám na sebe uniformu a držím jazyk za zubami, môžem byť kýmkoľvek. Mohli by ste ma postaviť do radu podozrivých, ako to robieva polícia, no nebola by som vám povedomá, aj keby ste prešli okolo mňa desaťkrát za deň.

Nedávno som dovŕšila dvadsaťpäť rokov – „štvrtstoročie“ ako by povedala starká, keby tak mohla. No nemôže, pretože je mŕtva.

Áno, mŕtva. Prečo by som to mala hovoriť inak? Nepominula sa

ako nejaký príjemný vánok, ktorý hladí kvety vresu. Neodišla pokojne. Zomrela. Pred deviatimi mesiacmi.

Na druhý deň po jej smrti bolo vonku krásne a príjemne a pobrala som sa do práce tak ako zvyčajne. Manažéra hotela pána Alexandra Snowa prekvapilo, keď ma tam uvidel. Pripomína mi sovu. Nosí okuliare z korytnačiny, ktoré sú na jeho zavalitú tvár príliš veľké. Rednúce vlasy so špičkou vlasov vybiehajúcou do čela si začesáva dozadu. Nikto z hotelového personálu ho nemá veľmi v láske. Starká mi na to hovorievala: *Nezáleží na tom, čo si myslia iní. Dôležité je to, čo si myslíš ty.* A ja s ňou súhlasím. Človek má žiť podľa vlastných morálnych hodnôt, a nie slepo nasledovať iných ako nejaká ovca.

„Molly, čo tu robíte?“ opýtal sa pán Snow, keď som prišla na druhý deň po starkinej smrti do práce. „Veľmi ma mrzí vaša strata. Pán Preston mi povedal, že vaša stará mama včera zomrela. Už som zavolať za vás náhradu na dnešnú zmenu. Myslel som si, že si zoberiete deň voľna.“

„Pán Snow, a prečo ste si to mysleli?“ opýtala som sa. „Ako hovorievala moja starká – jedna myslela a potom tlačila kočík.“

Pán Snow v tej chvíli vyzeral, akoby sa mu raňajky tlačili späť zo žalúdka. „Úprimnú sústrasť. Ste si istá, že nechcete deň voľna?“

„Zomrela moja starká, nie ja,“ odpovedala som. „Šou musí pokračovať.“

Oči mu skoro vypadli z jamiek. Bol to asi prejav šoku, však? Nikdy nepochopím, prečo pravda dokáže ľudí šokovať viac ako klamstvá.

Pán Snow teda ustúpil. „Ako si prajete, Molly.“

O pár minút neskôr som už bola dole v jednej zo šatní pre upratovací personál a obliekala som sa do uniformy tak ako každý deň, aj v to ráno. A budem to robiť aj zajtra, hoci niekto iný – a nebola to moja starká – dnes zomrel. A nestalo sa to doma, ale v tomto hoteli.

Áno. Presne tak. Dnes som v práci našla fakt mŕtveho hosťa na jeho posteli. Je to pán Black. *Ten* pán Black. Okrem tejto okolnosti to bol bežný pracovný deň.

Je zaujímavé, ako jedna zemetrasná udalosť dokáže zmeniť vaše spomienky na to, čo sa stalo, však? Pracovné dni splývajú a každodenné povinnosti sa zlievajú dohromady. Smetiaky, ktoré som vysypala na štvrtom poschodí, splývajú s tými na treťom poschodí. Odprisahala by som, že upratujem apartmán číslo 410, rohová izbu

s výhľadom na západnú stranu ulice, no v skutočnosti som na opačnom konci hotela v izbe č. 430 na východnom rohu, ktorá je zrkadlovým opakom apartmánu 410. No potom sa udeje niečo nezvyčajné – ako objavenie fakt mŕtveho pána Blacka na posteli – a odrazu sa deň vykryštalizuje, akoby sa v momente z plynu stala pevná látka. Každá jedna chvíľa je nezabudnuteľná a tento deň sa odlišuje od všetkých predchádzajúcich pracovných dní.

A dnes sa to stalo. Približne okolo tretej popoludní, keď sa blížil koniec mojej zmeny. Vtedy nastala táto zemetrasná udalosť. Upratavala som už všetky pridelené izby vrátane penthousu pána Blacka na štvrtom poschodí, no musela som sa tam vrátiť, aby som dokončila jeho kúpeľňu.

Ani náhodou si nemyslíte, že som v práci nedôsledná alebo roztržitá, lebo som musela upratať penthouse pána Blacka dvakrát. Keď upratujem nejakú izbu, beriem to útokom od stropu až po zem. Keď odchádzam, izba je dokonale čistá – nevynechám ani jeden povrch, neostane jediná smietka. *Čistota, pol života*, hovorievala starká a ja verím, že toto je tá najlepšia zásada v živote. Nevynechám ani kúty, aj tie sa doslova lesknú. Neostane jediný odtlačok prsta, jediná šmuha.

Takže nestalo sa to preto, že som lenivá. Ani to nebolo preto, že sa mi nechcelo upratať kúpeľňu pána Blacka, hoci som dnes ráno zvyšok jeho apartmánu vydrhla. Opak je pravdou – v čase mojej prvej návštevy bola kúpeľňa obsadená. Giselle, súčasná manželka pána Blacka, vliezla do sprchy tesne po tom, čo som prišla. A hoci mi dovolila (viac-menej), aby som upratavala zvyšok penthousu, kým sa sprchovala, bola tam tak strašne dlho, že sa para začala plaziť a stúpať z medzery pod dverami kúpeľne.

Pán Charles Black a jeho druhá manželka Giselle Blacková sú dlhodobými a pravidelnými hosťami v Regency Grand. Pozná ich každý v hoteli; pozná ich každý obyvateľ v našej krajine. Pán Black býva – teda lepšie povedané, býval u nás minimálne týždeň do mesiaca, kým dohliadal na svoje realitné záležitosti v meste. Pán Black je – teda bol – slávny impresário, magnát a boháč. Často sa spolu s Giselle objavujú na stránkach bulváru. Jeho opisujú ako „striebristého lišiaka v stredných rokoch“, hoci, aby bolo jasné, nie je ani striebřistý, ani lišiak. Giselle zas často opisujú ako „mladú, vrtkú a prominentnú trofej“.

Mne tieto opisy pripadajú ako komplimenty, ale keď si to starká prečítala, nesúhlasila so mnou. Keď som sa jej opýtala prečo, odpovedala: *Je to napísané medzi riadkami, nie v nich.*

Pán a pani Blackovci sú manželia krátko, asi dva roky. V Regency Grand máme šťastie, že nás tento vážený pár pravidelne vyznamenáva svojou návštevou. Zvyšuje to našu prestíž. Čo znamená viac hostí. Čo potom znamená, že mám prácu.

Raz, asi pred dvadsiatimi tromi mesiacmi, sme sa so starkou prechádzali po finančnej štvrti a ukázala mi všetky budovy, ktoré pán Black vlastní. Neuvedomovala som si, že vlastní asi štvrtinu mesta, no, bohužiaľ, vlastní. Teda vlastnil. Ako vysvitlo, nemôžeš vlastniť majetok, ak si mŕtvola.

„On však nevlastní Regency Grand,“ povedal raz pán Snow o pánovi Blackovi, keď bol ešte fakt nažive. Po tejto vete pán Snow žartovne potiahol nosom. Netuším, čo to potiahnutie nosom malo znamenať. Jedným z dôvodov, prečo som si obľúbila Giselle, druhú manželku pána Blacka, je fakt, že mi hovorí veci priamo. Vlastnými slovami.

Dnes ráno, keď som prvýkrát vošla do penthousu manželov Blackovcov, upratala som ho od stropu až po zem, okrem obsadenej kúpeľne, pretože v nej bola Giselle. Bola akási nesvoja. Len čo som prišla, všimla som si jej červené opuchnuté oči. Má na niečo alergiu? – pomyslela som si. Alebo je smutná? Giselle nezaháľala. Len čo som prišla, vbehla do kúpeľne a zabuchla dvere.

Nedovolila som, aby mi jej správanie bránilo plniť si povinnosti, ktoré ma čakali. Práve naopak, ihneď som sa pustila do práce a s vervou som upratala celý apartmán. Keď bolo všetko dokonale upratané, postavila som sa k zatvoreným dverám kúpeľne so škatulou vreckoviek a zakričala na Giselle tak, ako ma to naučil pán Snow: „Vaše ubytovanie je opäť v stave dokonalého poriadku! Prídem neskôr, aby som upratala aj kúpeľňu!“

„Dobre!“ zakričala Giselle. „Nemusíš vrieskať! Ježiši!“ Keď konečne vyšla z kúpeľne, podala som jej vreckovku pre prípad, že by naozaj trpela alergiou alebo bola smutná. Očakávala som krátku konverzáciu, pretože často býva pomerne zhovorčivá, ale dnes sa náhlivo rozbehla do spálne, aby sa obliekla.

Potom som odišla z apartmánu a prešla celé štvrté poschodie, izbu po izbe. Naprávala som vankúše a leštila pozlátané zrkadlá. Odstrá-

nila som šmuhy a škvrny na tapetách a stenách. Vymenila som zamazané plachty a mokré uteráky. Dezinfikovala som porcelánové toalety a umývadlá.

V polovici práce na tomto poschodí som si dala krátku prestávku a na vozíku som odviezla dve veľké ťažké vrecia so špinavými plachtami a uterákmi do práčovne v suteréne. Napriek potuchnutému vzduchu v priestoroch suterénu, nepríjemnému ostrému osvetleniu a veľmi nízkym stropom mi odľahlo, keď som tam tie tašky nechala. Keď som vyšla späť na chodbu, kráčalo sa mi oveľa ľahšie a akoby aj veselšie.

Rozhodla som sa, že skočím navštíviť Juana Manuela, umývača riadu v kuchyni. Rútila som sa labyrintom a zabáčala do známych chodieb – doľava, doprava, doľava, doľava, doprava – ako chytrá a vycvičená myš v bludisku. Keď som vošla cez široké kuchynské dvere, Juan Manuel nechal všetko tak a ihneď mi doniesol veľký pohár studenej vody s ľadom, čo som fakt veľmi ocenila.

Po krátkom a príjemnom rozhovore som odišla. V časti pre upratovací personál som doplnila do vozíka čisté uteráky a plachty.

Potom som vyšla na druhé poschodie s čerstvejším vzduchom a začala som upratovať nové izby, za čo som si vyslúžila podozrivo malé prepitné, ale o tom viac neskôr.

Asi okolo tretej som sa pozrela na hodinky. Nastal čas, aby som sa vrátila na štvrté poschodie a upratala kúpeľňu manželov Blackovcov. Zastala som pred dverami a počúvala, či tam niekto je. Zaklopala som, ako kážu naše pravidlá. „Upratovacia služba!“ vyslovila som nahlas, ale slušným a autoritatívnym hlasom. Žiadna odpoveď. Vytiahla som svoju univerzálnu čipovú kartu a vošla do apartmánu, ťahajúc vozík za sebou.

„Pán Black, pani Blacková? Môžem dokončiť svoju prácu? Veľmi rada by som priviedla váš apartmán do stavu dokonalého poriadku.“

Nič. Zjavne odišli, teda aspoň som si myslela. A bolo to tak lepšie. Mohla som si robiť svoju prácu dôsledne a v pokoji. Zatvorila som ťažké dvere. Pohľadom som skontrolovala obývaciu izbu. Nebola v rovnakom stave, v akom som ju pred pár hodinami nechala – teda upratanú a čistú. Závesy na impozantných oknách od stropu až po zem s výhľadom na ulicu boli zatiahnuté, na sklenenom stole sa váľalo niekoľko malých fľašiek škótskej z minibaru, vedľa toho stál poloprázdny pohár na whisky, nedofajčená cigara, na zemi

sa povaloval pokrčený obrúsok a na pohovke zostal vysedený od-tlačok zadku konzumenta nápojov. Gisellina žltá kabelka už nebola tam, kde som ju ráno videla, teda na písacom stole vedľa dverí, čo znamenalo, že práve v tej chvíli brázdila ulice mesta.

Chyžnej sa práca nikdy nekončí, pomyslela som si a zdvihla som vankúš z pohovky, vytriasla ho, vrátila na miesto a uhladila všetky zvyšné nedokonalosti. Kým som sa pustila do upratovania stola, rozhodla som sa, že skontrolujem stav ostatných izieb. Skutočne to vyzeralo tak, že tento apartmán treba upratať odznova.

Namierila som si to do spálne v zadnej časti apartmánu. Dvere boli otvorené a jeden z hotelových luxusných bielych županov ležal na zemi hneď za prahom do izby. Z môjho uhla pohľadu som vi-dela šatník s otvorenými dverami, presne tak ako som ich nechala dnes ráno, pretože aj sejf vnútri bol otvorený a dvere na šatníku sa preto nedali poriadne zatvoriť. Istá časť obsahu toho sejfu ostala ne-dotknutá – to som si všimla okamžite – ale niektoré veci, ktoré ráno vo mne vyvolali určité obavy, tam evidentne chýbali. Do istej miery mi odľahlo. Prestala som venovať pozornosť šatníku, opatrne som prekročila župan na zemi a vstúpila som do spálne.

A až vtedy som ho zbadala. Pána Blacka. Mal na sebe ten istý dvojradový oblek, ktorý mal oblečený aj vtedy, keď vrazil do mňa na chodbe. Zmizol len papier z jeho náprsného vrecka. Ležal na chrbte na posteli. Bola rozhádzaná a obliečky pokrčené, ako keby sa hádzal a otáčal, než si naň lahol. Hlavu mal položenú na jednom vankúši, nie na dvoch, a ďalšie dva vankúše ležali vedľa neho. Bolo treba nájsť štvrtý vankúš, ktorý som takmer určite položila dnes ráno na pos-tel, keď som ju ustielala, pretože, ako sa hovorí, aj na maličkostiach záleží.

Pán Black bol vyzutý a topánky mal na opačnej strane izby. Jas-ne si na to spomínam, pretože jedna topánka bola otočená na juh a druhá na východ, a tak som ihneď vedela, že je mojou profesionál-nou povinnosťou zarovnať topánky do jedného smeru a rozmotať tú hroznú spleť šnúrok. A až potom som mohla odísť z izby.

Samozrejme, že mi pri pohľade na toto miesto vôbec nenapadlo, že pán Black je mŕtvy. Myslela som si, že pokojne drieme po nie-koľkých popoludňajších pohárikoch, ktoré si v obývačke doprial. No pri dôslednejšom pozorovaní som si všimla v izbe ďalšie zvláštnosti.